

Въ лагера, между рицаритѣ, владѣеше страшна тревога. Нима трѣбваше за втори пѣтъ българитѣ да пленятъ подѣ очитѣ имѣ латинския императоръ? И мнозина, следъ като бѣха вече прибрали ранения Лиенардъ, горчиво се разкайваха за малодушието си. Ала когато зърнаха Анри да се връща, съ окървавенъ конь и окървавено копие, обратно къмъ тѣхъ, всички извикаха въ единъ гласъ отъ радость и възторгъ.

Разтреперанъ, бѣлъ като платно, Пиеръ дьо Дуге се спусна къмъ него:

— Съръ, съръ, единъ човѣкъ като васъ, който трѣбва да пази и управлява толкова кавалери, подчинени на властѣта му, не трѣбваше така безумно дръзко да се отдѣля отъ тѣхъ както сторихте вие този пѣтъ! Защото ако, поради нѣкакво злощастие, се бѣ случило да бѣдете убитъ или плененъ, нѣмаше ли всички ние да бѣдемъ заедно съ Васъ мъртви или опозорени? Да — нека ме прости Господь — ала ние нѣмаме тука друга защита, нито друго знаме освенъ Бога и Васъ. Сега, ще ви кажа, ако Ви е угодно, нѣщо което трѣбва да знаете: то е, че ако Вие се хвърлите втори пѣтъ — пазилъ ни Богъ! — въ подобна опасность, ние всички, още сѣщия мигъ ще ви върнемъ всичко, което имаме отъ Васъ!

И Пиеръ дьо Дуге колѣннич насълзенъ да цѣлуе ржката на любимия си сюзеренъ, който се усмихна и отвърна:

— Вѣрно е, Пиеръ. Знамъ добре, че се изложихъ много непредпазливо; затова ви моля да ми простите тази дързость, като обещавамъ, че други пѣтъ ще се пазя да я повторя. Но причината за да я сторя, бѣ Лиенардъ. Защото ако той бѣ убитъ или раненъ, това щѣше да бѣде голѣмъ срамъ за насъ — и като се обърна къмъ ранения, комуто набързо превързваха ранитѣ, добави — нека ме прости Господь, Лиенардъ, ала ако има дори единъ човѣкъ на свѣта, който да ви смѣта за разуменъ, бѣдете увѣренъ, че поне азъ ви смѣтамъ за напълно побърканъ. Виждате ли, какъ азъ самиятъ щѣхъ да се посрамя заради васъ?...